

[Morten Lange.]

økonomiske faktorer, vi har med at gøre, og det er ikke noget, socialistisk folkeparti har patent på. Tidligere ministre i De europæiske Fællesskaber har talt længe om, at nu skulle de gøre noget ved sagen, hvorpå de skiltes og fandt ud af, at de ikke vidste, hvad de skulle gøre, og det er altså bare det, der ikke er nok. Det første punkt i bekæmpelsen af onder er at erkende dem, men det næste punkt, som uvægerlig må følge på, er at gøre noget ved dem, og det er altså ved denne side af sagen, socialistisk folkeparti mener at vi har den væsentligste opgave i den økonomiske debat i dag.

Vi har stillet en række forslag i den forbindelse. Regeringen har udtalt sin sympati for en række af dem, og jeg håber, det efterhånden vil stramme sig sammen til et mønster, som virkelig vil sætte ind imod inflationen, som ikke alene er generende for landets økonomi i al almindelighed, men også er meget generende for en lang række af de fordelingspolitiske forsøg, vi gør på at skaffe os en mere rimelig fordeling af velstanden i Danmark.

Samtidig tror jeg, at vi skal se med betydelig interesse på mulighederne i det problemkompleks, der kommer frem i forbindelse med diskussionen om det økonomiske demokrati. Vi har haft en regeringskitse på bordet, som ligger i form af et lovforslag, og regeringen har efter min opfattelse med rette sagt, at det kan nok trænge til at blive vendt en gang endnu, inden man finder den endelige løsning. Jeg tror, det hænger meget udmærket sammen med, at hvis vi tænker tilstrækkelig klart i forbindelse med økonomisk demokrati, vil vi herigennem få nye muligheder for en kapitalstyring, som jo er noget, som vi i og for sig med en lang række af vore foranstaltninger prøver på, og noget, som efterhånden ligefrem er ved at være et populært udtryk, endog Arbejdsgiverforeningens og Industrirådets medlemmer bruger det såmænd en gang imellem uden endda at have forbandelser i stemmen. Det er formodentlig en helt klar nødvendighed i det samfund, vi lever i, at finde frem til bedre midler dér, og vi har fået et kapitalmarkedsråd, som skulle gøre et eller andet i den retning. Det har, så vidt jeg ved, holdt ét møde eller to, men de virkelige styringsmekanismer hænger formodentlig sammen

med, at vi simpelt hen skal lægge grundlaget for den økonomiske struktur i landet om, og det er dér, det økonomiske demokrati for alvor må komme ind i betragtningen, dér, hvor det kan give en nyorientering af vores muligheder for at styre økonomien.

Sandheden er nok omtrent på det lag, at vi har en stadig stigende samfunds kontrol over økonomien. Den bliver mere og mere udviklet. Ved hver enkelt lov, vi vedtager herinde, bliver der i virkeligheden en bid mere styring. Men samtidig med at denne fremadskridende udvikling sker, sikrer vi os ikke, at resten af vores økonomi samtidig følger med ind i styringen, og det bliver i stigende grad farligt, at en stor del af den danske økonomi har disse liberalistiske muligheder for ikke at komme ind i en rationel sammenkædning med de foranstaltninger, vi træffer i øvrigt for vores økonomi.

Jeg tror, det er hele den side af sagen, vi må ind på, ellers vil vi komme i den situation, at vi i stigende grad bliver nødt til at følge hr. Niels Helveg Petersens meget lidt interessante opfordring til, at nu skal vi bremse. Det kan aldrig nogen sinde være en politisk hovedopgave at bremse. Det kan være en politisk nødaktion, og det kan være en rimelighed at gøre det i en sektor eller et par sektorer en gang imellem for at få udviklingen til at blive harmonisk, noget kan løbe fra andet. Sådan kan der jo være mange fornuftige finstyringsmekanismer, men i det øjeblik bremsningen, selve det at standse tingene, bliver hovedsloganet, som det selvfølgelig har været for det konservative folkeparti — det skal det jo være — og som har så udmærket illustreret sig i de ændringsforslag til finanslovsforslaget, som vi har stemt ned til formiddag til alt held, er det en form for bremsning, som ikke fører dette land videre, og som i sin realitet faktisk gør os stadig fattigere, måske med en bedre balanceret økonomi, men fattigere, og det har aldrig været målet for socialistisk folkeparti. Det skal man i hvert fald huske, når man tager en bedømmelse af regeringen og dens valg af partner.

Jeg tror, vi står over for et vendepunkt i dansk politik, hvor vi kommer til den erkendelse, at de fleste af de ting, som vi klassisk mere eller mindre har arbejdet med alle sammen og mere eller mindre måske oven i købet troet på var brugbare, ikke dur, at det